SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 23 SEPT. 1937

DRIE VAGEBONDEN OP EEN KIEK

HET AVONTUUR VAN PIEPS EN MIEPS

ILLEN jullie niet eens horen van Pieps en Mieps? Dat waren twee mooie, grijze muisjes, een broertje en een zusje. Ergens in de nabijheid van een warme schoorsteen hadden ze hun woonplaats. Ze woonden daar gezellig met hun hele familie en nog vele andere families. Maar je moet weten, dat Pieps en Mieps, of liever de hele muizenfamilie waartoe ze behoorden, niet voor deftig en voornaam doorging. Wel was er eten genoeg in voorraad, wel was de vloer van hun holletje met het heerlijkste spekvet ingewreven, wat voor een muizenfamilie toch zeker wel een teken van rijkdom is, maar toch was dit alles in Muizenland nog niet voldoende, om aanzienlijk te worden genoemd. De vader van Pieps en Mieps heette Kortstaart, en eigenlijk was die naam nog veel te mooi voor hem, want hij had in het geheel geen staart meer. Die was eens, na een avontuur, in de poot van poes gebleven. En in Muizenland geldt het wel voor het allerergste, als je geen staart meer hebt. Dat betekent niet alleen, dat je héél erg dom was, maar bovendien is een staart voor een muis het mooiste sieraad. Vader Kortstaart had vroeger Grijsglans geheten, maar ja, na dat ongeluk was die naam al spoedig veranderd in Kortstaart.

En toch, als de muizen maar half geweten hadden, hoe dapper Kortstaart was geweest, en met hoeveel levensgevaar hij bij de lekkerste hapjes wist te komen, ze zouden hem dan zeker niet zo'n lelijke naam hebben gegeven.

Vooral Pieps en Mieps hadden erg te lijden van de minachting, die de andere muizen ze bij elke gelegenheid deden voelen. Aan een heleboel spelletjes mochten ze niet meedoen, en ook nu weer, nu het deftige Roodneusje, de enige zoon van den burgemeester, jarig was, waren ze niet gevraagd. Ach, en wat zouden ze er graag bij zijn geweest. De hele feestzaal was met kaarsvet ingesmeerd. Het zou er vast fijn ruiken. Er waren slingers van graankorrels, hartige kaaskorstjes en nog veel meer dingen, waar een muis dol op is.

Zoals het de gewoonte is in Muizenland, moest ook iedere gast iets lekkers meebrengen. Zodoende was er een flinke voorraad en natuurlijk ook afwisseling, want elke muis bracht weer iets anders mee.

„Als wij nu eens iets heel, héél bijzonders konden geven, misschien zouden ze ons dan ook wel binnenlaten," zei Pieps.

„Ja, maar wat ?" zuchtte Mieps, het kleine muizenmeisje.

Dáár moest Pieps nog eens over nadenken. Maar hij was gelukkig erg vindingrijk en al heel gauw had hij een idee

„Weet je wat, Mieps," piepte hij zacht, „melk en limonade zijn dingen, die eigenlijk bij elk goed feest horen. Maar nog nóóit is het een muis gelukt, zo'n koele drank thuis te brengen, daar zijn ze te suf voor. Wij, die een vader hebben, die zelfs al in de poot van poes heeft gezeten en tóch nog is ontkomen, wij zullen limonade en melk meebrengen."

Nu, Mieps moest de schranderheid van haar broer wel bewonderen. Ja, als ze melk en limonade brachten, misschien mochten ze dan op het feest komen. Wat zouden de gasten opkijken!

Een hele poos geleden had Pieps eens een stukje spons in de keuken

Roodneusje huilde van blijdschap om zijn redding, maar ook van spijt....

gevonden, en dat had hij altijd zuinig bewaard. Nu kon dat stukje spons hem goede diensten bewijzen, en dus nam hij het mee op zijn tocht naar de limonade-fles en de melkkan. Ook een draadje, een stokje en twee uitgeholde eikeltjes, aan een jukje van een lucifer-houtje gemaakt, gingen mee. Héél, héél stil, vóór vader moeder of een ander het gewaar werden, trokken

„O, o, Pieps, pas toch op!" jammerde Mieps.

Pieps en Mieps er op uit. Want ze wisten wel, zoals alle andere muizenkinderen, dat het ten strengste verboden was, op de melkkan te klimmen. Eén ogenblik van onvoorzichtigheid, en je gleed er in en was reddeloos verloren. Al evenveel muizen hadden het leven in de melkkan gelaten als in de val of in de poot van poes.

Eigenlijk griezelde Mieps wel een beetje, als ze aan de hoge, gladde melkkan dacht. En hoe haar broer zelfs limonade zou kunnen bemachtigen, was haar helemaal een raadsel. Want, al zou het misschien gelukken, boven op de fles te komen, dan was het immers nog niet mogelijk, limonade uit de nauwe hals te halen.

Maar Mieps zou het spoedig genoeg weten, want hier waren ze al in de grote gang, die vader met zoveel moeite had gemaakt, en waaraan hij z'n naam Kortstaart te danken had. Hè, wat rook het hier lekker naar spek! Mieps wilde al meteen doorhollen, maar Pieps hield haar tegen.

„Pas op, dom kind, ren niet zo door!" En, ja hoor, Pieps had gelijk. Als hij Mieps niet had tegengehouden, was ze regelrecht in een verraderlijke val gelopen, die vlak voor de uitgang van het holletje was opgesteld. Gelukkig kende Pieps die listen van de mensen wel. „Als de mensen het ons zo gemakkelijk maken en overal lekkere hapjes neerleggen, moet je dubbel voorzichtig zijn," piepte hij. Heel voorzichtig schoof hij met het stokje, dat hij als hengel had meegenomen, de val wat op zij. Hij deed het zó voorzichtig, dat de val niet dichtklapte, en zij zonder gevaar het holletje konden verlaten.

„Ziezo, nu eerst even om het hoekje kijken, of er geen onraad is." Al dadelijk zag Pieps, dat de weg veilig was. Wel lagen er hier en daar mooie, rode graankorreltjes, maar de domste muis wist wel, dat zoiets vergif is. En waarom zou je er aan raken, als de provisiekast vol lekkers is en je daar gemakkelijk op elke plank kunt komen.

„Eerst de limonadefles," commandeerde Pieps. „Daar zullen we het moeilijkste werk hebben."

Er boven op te komen, was voor hem niet al te lastig. Hups! eerst op de koektrommel, dan op de flesrand en zo langs de ribbeltjes van de hals omhoog.

Het enige bezwaar was, dat Pieps zijn gereedschap mee naar boven moest nemen, zijn hengel, zijn stukje spons en de uitgeholde eikeltjes. De kurk zat gelukkig erg los op de fles, zodat hij daar geen moeite mee had. Maar toch....

Mieps, die beneden op wacht stond, rilde en beefde, toen ze zag, welk waagstuk Pieps ging uithalen.

„Voorzichtig, Pieps," fluisterde ze. Hij zat daar ook zó gevaarlijk.... 't was werkelijk angstig om te zien. Stel je voor, dat hij door de hals van de fles naar beneden gleed!

Maar Pieps was een slimme muis. Hij hield zich stevig aan de rand vast en wierp zijn hengel met 't stukje spons uit. Wat hij wilde gaan doen? Wel, hij wachtte tot het stukje spons was volgezogen, trok het toen op en kneep het uit in een van de eikeltjes. Zo deed hij verscheidene malen, tot de eikeltjes boordevol met limonade waren. Pieps' pootjes kleefden er van, en ook zijn glanzend velletje zat vol, want hij had een beetje erg gemorst. Maar geen nood, hij had de limonade, en dat was toch maar de hoofdzaak.

Mieps pakte de gevulde eikeltjes aan en Pieps gleed vlug naar beneden. Nu nog even naar de melkkan en dan gauw naar huis.

Op dat ogenblik schrokken Pieps en Mieps even erg. Wat was dat? Hoorden ze daar niet een muizenkind om hulp roepen? Eerst dachten de beide muisjes aan de val.... Maar neen, die stond daar nog geopend.... en anders hadden ze toch immers ook een klap moeten horen. Het gepiep kwam uit de buurt van de melkkan! Eén, die misschien ook iets voor de feestdis had willen meenemen. Wat een geluk, dat Pieps een draad bij de hand had! In een oogwenk was hij langs het oor boven de melkkan geklommen, en toen ging hij schrijlings op de rand zitten.

„O, o, Pieps, pas toch op!" jammerde Mieps. En ook uit de melkkan klonk angstgeroep.

„Stil maar," troostte Pieps, „daar ben ik al." Hij wierp de draad, dus wat wij reddingtouw zouden noemen, naar beneden. „Vooruit, pak vast!" riep hij. Onder in de melkkan grepen twee muizepootjes gretig toe, de drenkeling krabbelde omhoog, en toen het muizekopje boven de rand van de kan verscheen, zag Pieps, dat het Roodneusje, de zoon van den burgemeester van het Muizendorp was.

Pieps hielp hem van de kan af naar beneden en hoorde, dat Roodneusje had getracht, een dopje melk voor het feest te halen.

Roodneusje huilde van blijdschap om zijn redding, maar ook van spijt, omdat hij de familie Kortstaart altijd zo lelijk behandeld had. Natuurlijk kwam hij zonder melk thuis, tenminste, als je de melk niet meerekent die op zijn velletje en in z'n neus en oren zat. Maar toch, dat begrijpen jullie wel, was er melk en limonade op het muizenfeest, want.... de hele familie Kortstaart was aanwezig.

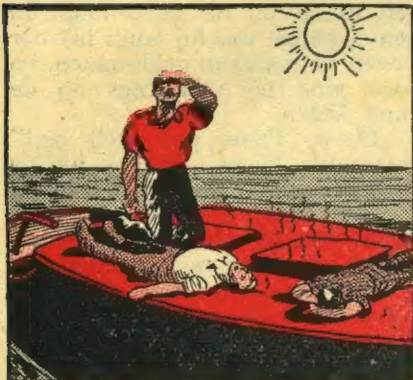
Plotseling, nu het burgemeesterspaar bijna zijn enig kind had verloren, begrepen ze allen, hoe onrechtvaardig ze Kortstaart en z'n kinderen altijd hadden behandeld. De burgemeester gebood, dat Kortstaart en diens familie voortaan tot de allervoornaamsten zouden behoren. De burgemeester hield een indrukwekkende toespraak, waarbij menige muis hete traantjes liet. „In Muizenland is het verlies van een staart juist het bewijs, dat je dapper was, en vooral, als het in een ontmoeting met onze aartsvijandin, de poes, gebeurde," besloot de burgemeester zijn rede.

Ja, er werd zóveel goeds van de familie Kortstaart gezegd, dat het te veel is om op te noemen. Er werd gedanst en gesprongen en lekker gegeten. Pieps en Mieps werden de beste vriendjes met Roodneusje.

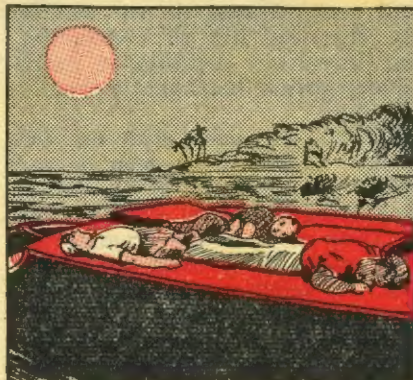
WILLY SCHERMELÉ

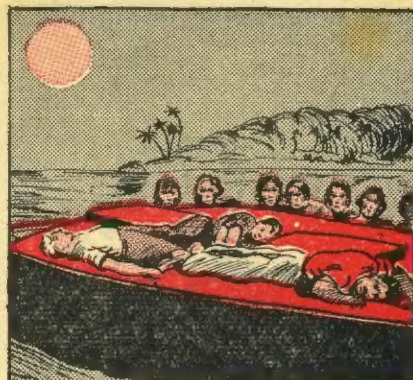
AAN DE MARTELPAAL

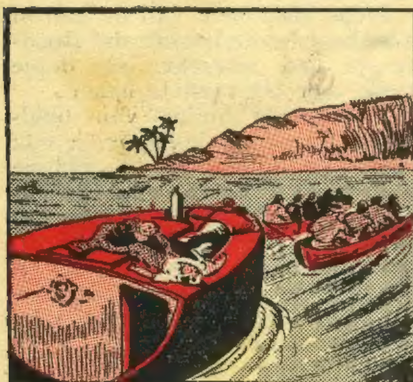
't Vliegtuig vloog over hen henen
En verdween heel spoedig weer.
Op het gloeiend dek van 't bootje,
Lagen Bob en Tommie neer.

Stuurloos joeg de wind de boot nu
Langs de kusten van het land;
't Drietal lag van dorst te hijgen;
Uitkomst bood het verre strand.

In twee boten kwamen wilden
Naar die schommelende boot.
Toen zij 't drietal zagen liggen
Was hun vreugd bizonder groot.

Met twee lijnen aan de steven,
Roeiden zij de boot naar 't strand.
Snoekie, Ton en Bob die lagen
Weerloos door de zonnebrand.

Een slok water bracht hen weldra
Tot bewustzijn weer terug,
Maar hun handen waren stevig
Vastgeklonken op hun rug.

De wilden zaten in een kring
Bij de hutten, zij aan zij.
„Nee," zei Snoekie, „als ik 't goed heb,
„Zijn w'er dit keer gloeiend bij!"

Ze werden aan een paal gebonden;
Snoekie zei: „Dat is geen werk!"
En hij rukte mee zijn boeien
Uit elkaar. Snoekie was sterk.

Dan trok hij een paal uit d'aarde,
Zwaaide 'm als een knots in 't rond.
„Doe je best," riep Tom begeesterd,
„En het zaakje is gezond."

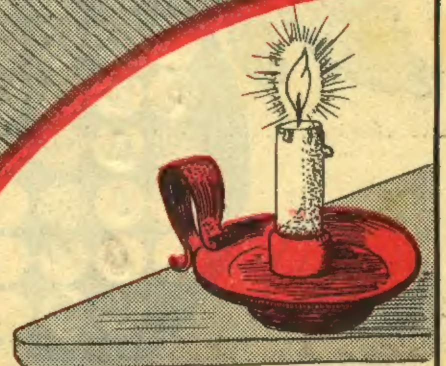

Maar een kink kwam in de kabel,
Al was Snoekie's slag ook raak.
Daar verscheen plots, sterk gewapend,
Net op 't nippertje: Jan Kraak!

BROOD VOOR DE ARMEN

ENGELAND IS RIJK AAN OUDE VOLKSGEBRUIKEN. IN EEN DORPSKERK VAN HET DISTRICT COTSWOLD WORDEN IEDERE ZONDAG IN EEN VAN DE BANKEN EEN HALF DOZIJN BRODEN NEERGELEGD. HOEWEL AL TIENTALLEN VAN JAREN LANG DE ARMEN VAN DAT DORP DIT BROOD NIET MEER WEGHALEN, WORDT NOG STEEDS DES ZONDAGS HET OUDE DOOR VERS BROOD VERVANGEN

ALS JE OP DERTIG METER AFSTAND VAN EEN BRANDENDE KAARS GAAT STAAN, ZIE JE EVEN VEEL LICHT ALS DE AARDE VAN ALLE FLONKERENDE STERREN IN EEN HELDERE NACHT TE SAMEN ONTVANGT

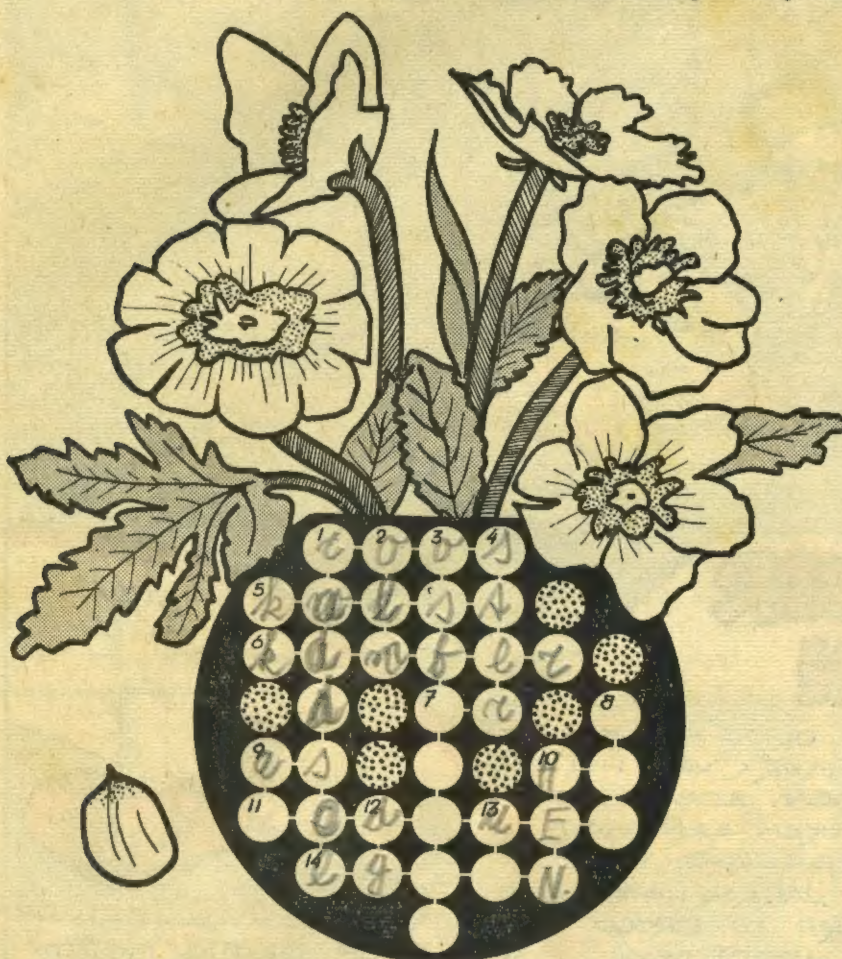

GEEN HOL

HEEFT DE HAAS, MAAR EEN „LEGER" DAT IS BEKEND GENOEG. MAAR WEET JE OOK, DAT DE HAAS IN ZIJN LEGER 'S ZOMERS MET HET GEZICHT NAAR HET NOORDEN LIGT EN 'S WINTERS NAAR HET ZUIDEN?

BONT ALLERLEI

Bloemvaas-puzzle

EEN mooie vaas met bloemen, vinden jullie ook niet? En de puzzle, die in de pot is vervat, is ook heel aardig.

Probeer hem maar eens op te lossen. Vóór je begint zeg je eerst tegen jezelf: „Eens kijken, wat is ook weer horizontaal en wat verticaal? Horizontaal wil zeggen: van links naar rechts en verticaal: van boven naar beneden. En in elk cirkeltje zet je één letter."

Dat heb je mooi onthouden; je wordt al een hele bolleboos in het puzzle-oplossen.

Hier volgen dan de betekenissen van de in te vullen woorden:

Horizontaal:

1. De koningin van alle bloemen.
5. Gebruikt de schilder om zijn verven op uit te smeren.
6. Hangt moeder in de klerenkast tegen de motten.
7. Ander woord voor: daar.
9. Blijft er van een sigaret over.
10. De man waar men het over heeft.
11. Leegmaken.
14. Een ander woord voor: strepen.

Verticaal:

1. Ben je nu bezig aan het oplossen.
2. Een ander woord voor: iep.
3. Dat heb je nodig als je iets wilt leren.
4. Lichtje aan de hemel.
5. Een motor heeft paardekrachten; schrijf hier de afkorting voor paardekracht op.
8. Smart.
9. Reeds.
10. Ander woord voor: kip.
12. Bovenbeen.
13. Ander woordje voor: gij.

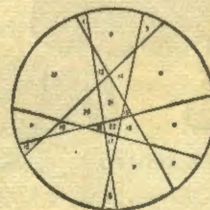
Oplossingen vorig nummer

SJORS-PUZZLE

De goede volgorde der woorden was als volgt:

Horizontaal:	Verticaal:
1. Hoed.	1. Hol.
2. Laan.	3. Nek.
4. Vork.	5. April.
6. Bril.	7. Koets.
7. Klok.	8. Krant.
9. Slot.	10. Links.
10. Leer.	11. Rat.
12. Noot.	13. Oor.
14. Berk.	14. Bad.
15. Diep.	16. Por.
17. Paar.	

ZES-LIJNTJES-PUZZLE

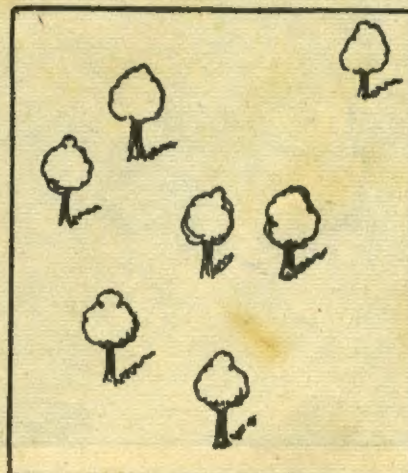

DIERENRAADSEL

De beide dieren waren: een rat en een kat. Nadat ze van kop verwisseld hadden, werd de rat kat en omgekeerd: de kat rat.

Zeven-bomen-puzzle

HIER zie je zeven boompjes staan. Je krijgt ook draad erbij. Dit span je nu in rechte lijn, dwars door die grote wei. Drie draden mag je, kruisgewijs, spannen van rand tot rand, maar zo, dat elke boom apart in één hok staat geplant.

Een gevoelige les

Een olifant, een beetje oud
En niet meer vlug ter been,
Had in z'n ene slagtand pijn.
En niet zo'n beetje, neen!

De olifant zijn vrouw zei toen:
„'t Is je verdiende straf...."
Maar Jumbo riep: „Neen, die is goed,
Daarvan sta 'k werk'lijk paf!"

Zijn vrouw trompetterde verstoord:
„Wel, uister eens, mijn vriend,
Wie in zijn jeugd geen tanden poetst,
Die heeft de pijn verdiend."

De olifant keek op zijn neus,
Of liever, op zijn slurf.
Hij mopperde : „Wat je daar zegt,
Zoiets dat noem ik durf!

Een tandenborstel, groot genoeg,
Waar haal ik die vandaan?"
„Wel, lieve man," was 't antwoord weer,
„Je hoeft niet ver te gaan.

De winkelier op 't hoekje hier
Heeft bezems groot en klein.
Daar zal voor jou toch zeker ook
Wel iets geschikts bij zijn."

„Ach, had ik daar toch aan gedacht,
'k Loop van de pijn al krom....
Wat was ik, oude olifant,
Ook altijd vrees'lijk dom!"

De grootste bezem echter bracht
De olifant geen baat.
Vandaar dat hij dus sedert dien
Slechts met één slagtand gaat.

Hij leert de jumbo-baby nu:
„De borstel steeds present.
Bedenk het spreekwoord: Jong gewend.
Is oud het best gekend!"

W. S.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB

SJORS MAAKT EEN DOELPUNT.

